

LIMEN 9

Ultra Marginem.

Pueri credimus mundum ibi finiri ubi noster obtutus finitur.

Collis ultra vicum.

Via ultra viciniam.

Horizon ultra mare.

Putamus finem congruere cum eo quod novimus.

Deinde crescimus.

Et invenimus margines maximi momenti non esse geographicos.

Interiores sunt.

Per multos annos vitam meam finxi ut congeriem regionum attingendarum.

Labor.

Gradus.

Meta.

Inceptum.

Quotiens metam attingebam, alia apparebat.

Quotiens finem transibam, novum inveniebam.

Initio res animum incendebat.

Videbatur forma progressus.

Deinde aliquid animadvertere coepi.

Non metae me transformabant.

Transitus erant.

Momentum quo solum notum relinquebam et
pedem ponebam in aliquid quod non iam
regebam.

Ibi res magnae accidebant.

Semper ibi.

Numquam in securitate.

Semper in margine.

Margo locus singularis est.

Non ad praeteritum pertinet.

Non ad futurum pertinet.

Linea subtilis est ubi certa desinunt et
possibilia incipiunt.

Ideo timorem facit.

Et ideo pretiosus est.

Multos margines in vita mea transii.

Alios negotiales.

Alios proprios.

Alios omnibus praeter me invisibiles.

Dies quo securitatem reliqui.

Dies quo onus maius accepi.

Dies quo morbus significationem temporis mutavit.

Dies quo iactura significationem amoris mutavit.

Singulis vicibus eadem erat ratio.

Primum timor.

Deinde dubitatio.

Deinde passus.

Postremo inventio.

Annis procedentibus didici paene omnia magna ultra marginem vivere.

Amor ultra marginem imperii vivit.

Fiducia ultra marginem timoris vivit.

Incrementum ultra marginem consuetudinis vivit.

Libertas ultra marginem securitatis vivit.

Et significatio ultra marginem sui vivit.

Hoc non significat marginem esse commodum.

Numquam est.

Nemo vere finem interiorem transit nisi aliquid solvit.

Oportet post se relinquere opiniones.

Consuetudines.

Identitates.

Formas sui iam superatas.

Omnis transformatio separationem postulat.

Et omnis separatio formam doloris gignit.

Ideo multi homines manere malunt.

Non quia debiles sint.

Quia pretium intellegunt.

Difficultas est quod etiam manere pretium
habet.

Pretium minus visibile.

Sed verum.

Pretium facultatis amissae.

Vitae non actae.

Quaestionis sine responso.

Interdum me rogavi quid accidisset si saepius
prudentiam elegerem.

Verisimiliter pauciores errores fecissem.

Minus doluissem.

Pauciora pericula adiissem.

Sed alius homo factus essem.

Fortasse tutior.

Certe minus integer.

Nam quotiens marginem transimus, pars rerum nobis tandem monstratur.

Non ante.

Non post.

Solum inter transitum.

Haec causa est cur nullus liber experientiae locum tenere possit.

Nullum consilium electionis locum tenere potest.

Nulla theoria vitae actae locum tenere potest.

Possumus nos parare.

Possumus studere.

Possumus audire.

Sed transitus semper noster est.

Et transitus solitarius est.

Homines te usque ad marginem comitari possunt.

Possunt te hortari.

Possunt te sustinere.

Possunt te amare.

Sed ultimus passus semper eius est qui eum facit.

Tempore marginem videre coepi non ut impedimentum sed ut invitationem.

Invitationem ad exeundum ex eo quod iam noveram.

Ad desinendum me definire per ea quae feceram.

Ad spatium dandum ei quod adhuc fieri poteram.

Haec conscientia rationem meam cum futuro mutavit.

Desii id putare finem itineris.

Coepi id putare regionem explorandam.

Non debebam id regere.

Debebam id transire.

Ingens discrimen est.

Nam imperium contentionem gignit.

Exploratio curiositatem gignit.

Et curiositas una est ex formis elegantissimis fortitudinis.

Hodie retro spectans, non omnes effectus memini.

Non omnes numeros memini.

Non omnes victorias memini.

Margines autem memini.

Momenta quibus retro redire potuissem nec feci.

Momenta quibus ianuam claudere potuissem
et eam aperui.

Momenta quibus securitatem eligere
potuissem et facultatem elegi.

Non semper bene evenit.

Aliquotiens erravi.

Aliquotiens pretium magnum solvi.

Sed singulis vicibus didici aliquid quod
manens immotus discere non potuissem.

Et hoc est quod valet.

In fine vitae non solum ex eo definimur quod
aedificavimus.

Definimur etiam finibus quos transire ausi
sumus.

Nam omnis homo marginem possidet.

Lineam invisibilem ultra quam forma sui
proxima incipit.

Plerique eum e longinquo observant.

Aliqui appropinquant.

Pauci eum transeunt.

Nescio an fortis fuerim.

Solum scio me, quotiens vita me ante
marginem duxit, conatum esse non recedere.

Nam ibi mundus maior fit.

Ibi homo verior fit.

Ibi historia pergit.

Ultra marginem.